

MIRELLE WIST NIET DAT
ZE ZWANGER WAS

‘Ik googelde meteen op baby afstaan’

Mirelle (28) leefde om te feesten. Tot ze erachter kwam dat ze negen maanden zwanger was. Door de komst van Shubert gooide ze het roer om. ‘Ik had nog nooit een luier verschoond, maar het ging vanzelf.’

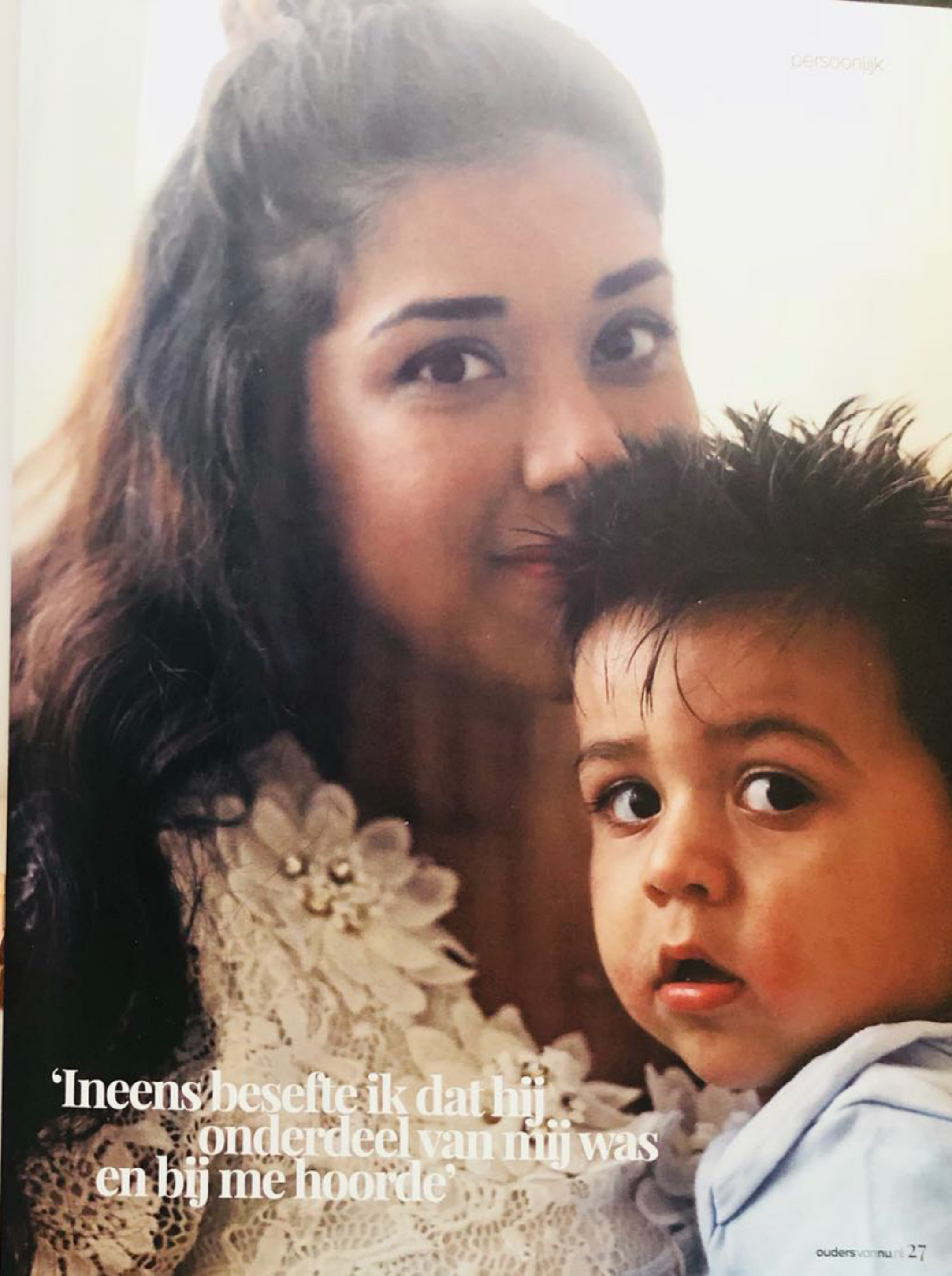
TEKST PRISCILLA BORGERS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN VISAGIE PATRICIA SNOEK VOOR CLARINS EN UNITE

‘Ik was altijd heel stellig: ik wilde geen moeder worden. Het was zelfs een van de redenen dat mijn ex en ik uit elkaar gingen. “Maar dat is toch mooi, een kind van ons samen, met jouw donkere ogen en krullen?” zei hij. Terwijl ik alleen maar dacht: mij niet gezien. Echt niet. Ik hield niet van kleine kinderen en moeder zijn leek me alleen maar belemmerend. Mijn leven was prima zoals het was. Ik werkte en feestte als het even kon elke avond. Shubert (nu 15 maanden) was allesbehalve gepland. Sterker nog: als ik eerder had ontdekt dat ik zwanger was, had ik een abortus overwogen. Daarom ben ik ervan overtuigd dat hij zich expres zo lang stil heeft gehouden in mijn buik.

DIT WIL IK DUS NIET Als ik terugdenk aan al die maanden dat ik zwanger was, was er geen teken van leven te bekennen. Ik was aan de pil, ben niet misselijk

geweest, had geen andere kwaaltjes, kwam niet aan en voelde nooit iets bewegen. Tot die ene ochtend. Ik had tot laat staan feesten en toen ik ’s ochtends wakker werd voelde ik me ontzettend belabberd. Een kater, dacht ik. Maar toen ik opstond om naar de wc te lopen, voelde ik plotseling een enorme bal door mijn buik rollen. Ik schrok, dacht: is er soms iets kapot vanbinnen? Heb ik dan zo veel gedronken? Eenmaal op de wc met mijn hoofd tegen de muur, schoot er door mijn hoofd: ik zal toch niet zwanger zijn?! Snel rekende ik terug naar mijn laatste menstruatie. Mijn cyclus was al jaren een chaos. Soms was ik twee maanden lang ongesteld, dan weer drie maanden niet. Toen ik erover nadacht, was ik precies negen maanden geleden ongesteld geweest, tijdens de laatste vakantie met mijn ex. Zo lang had er nog nooit tussen gezeten. Op dat moment wist ik meteen dat het zo was, zonder positieve test of echo. →

'Ineens besepte ik dat hij
onderdeel van mij was
en bij me hoorde'

'Ik dacht: ik ga bevallen en weer door met mijn leven'

Ik voelde het gewoon. En ik voelde nog sterker: dit wil ik dus niet. Een kind paste absoluut niet in mijn leven. Ik was niet in paniek, maar besloot wel: ik vertel dit aan niemand, ik ga bevallen van deze baby, zorg dat hij op een goede plek terechtkomt en ga weer door met mijn leven. Toen ik googelde op 'baby afstaan' kwam ik eerst uit bij de website van de Vondelingenkamer, maar ik dacht: mijn baby is geen vondeling. Toen scrollde ik langs de site van het Babyhuis, dat net was geopend in Dordrecht. Daar kunnen zwangere en pas bevallen vrouwen terecht die om welke reden dan ook problemen hebben. Daar moet ik heen, besloot ik, want daar kunnen ze me hoe dan ook helpen. Ik pakte een tas met wat kleren, nam de trein naar Dordrecht met het plan: ik ga bevallen en door met mijn leven.

FOCUS OP DE BEVALLING Ik denk dat ik wel een half uur voor de deur heb staan dralen bij het Babyhuis. Ik wist: als ik aanbel, verandert mijn leven sowieso voor altijd. Wat er ook gebeurt, mijn leven zal anders zijn. Eindeloos heb ik staan twijfelen. Uiteindelijk moest ik zo nodig plassen dat ik toch aanbelde. De vrouw die opendeed, stond gek te kijken toen ze hoorde dat ik dacht negen maanden zwanger te zijn, maar ze liet me binnen en regelde diezelfde avond een echo in het ziekenhuis. "Gefeliciteerd, u bent zo'n veertig weken zwanger," zei de gynaecoloog. Omdat ik al die maanden alcohol had gedronken, er nog maar weinig vruchtwater te zien was en ze niet zeker wisten of ik niet al voorbij mijn uitgerekende datum was, werd de bevalling twee dagen later ingeleid. Al die tijd werd ik begeleid door mensen van het Babyhuis. En dacht ik: ik wil deze baby niet, ik ben geen moeder en een kind past niet in mijn leven. En dat zei ik ook. Paniek was er niet, ik was alleen maar gefocust op de bevalling: dit moet ik eerst doen. Omdat de ontsluiting niet opschoot, werd het uiteindelijk een keizersnede. Vlak voordat Shubert uit mijn buik werd gehaald, zei de gynaeco-

loog: "Je voelt straks geen pijn, maar wel gesjor." Nog geen minuut later voelde ik dat hij uit me werd geplukt. Ineens besepte ik dat hij echt onderdeel van mij was en bij me hoorde. Door dat idee, dat ene moment, draaide mijn gevoel compleet. Opeens wist ik: dit jongetje hoort bij mij. Hij gaat helemaal nergens heen. Alsof ik veranderde in een soort leeuw, zo voelde het. Toen kwamen de tranen. Mijn oude leven was afgelopen en ik begon opnieuw. Met een schone lei. Ik noemde hem Shubert, naar een te vroeg overleden jeugdvriend op wie ik gek was.

KERNGEZONDE BABY Vaak vinden ze in de ontlasting van een pasgeboren baby sporen van alcohol als de moeder tijdens de zwangerschap heeft gedronken, maar Shuberts ontlasting was schoon. Hij was kerngezond, drieënhalve kilo sterk. Nog steeds denk ik weleens: hoe heb je dat gedaan, die negen maanden? Waar was je? Toen Shubert ruim een week oud was, verhuisden we van het ziekenhuis naar het Babyhuis, waar hij in een wiegje naast me lag. In het Babyhuis word je begeleid door deskundigen en vrijwilligers, van kraamverzorgsters tot orthopedagogen. Ik leerde hoe ik hem moest badderden, een luier omdoen, alles. En het gekke is: dat ging als vanzelf. Ik had nog nooit een baby aangekleed, want ik moest nooit iets van baby's hebben, maar nu leek het alsof ik nooit anders had gedaan. En zo relaxed bleef het. Shubert heeft de eerste maanden amper gehuild, was heel rustig en tevreden. Het klinkt misschien gek, maar ik had de tijd van mijn leven in het Babyhuis. Twee maanden daarvoor was ik er nog van overtuigd dat ik niks met kinderen had, nu zat ik met een baby op schoot tussen zes andere moeders en was ik gelukkiger dan ooit.

OPA EN VADER De eerste dagen dacht ik: ik durf dit écht niet aan mijn vader te vertellen. Die wist niet eens dat ik zwanger was geweest. Uiteindelijk heb →

ik na een paar weken met hem afgesproken in Amsterdam en hem een foto laten zien: "U bent opa." Hij schrok en werd stil, maar was ook blij. En trots. Vlak daarna is hij ons komen bezoeken in Dordrecht en is nu dol op Shubert. Hij is echt een opa. Mijn ex heb ik via een wederzijdse vriend weten te bereiken. Ook hij was in shock, maar blij. Nadat we uit elkaar gingen, is hij in het buitenland gaan wonen, maar als hij onze zoon wil opzoeken, zal ik dat altijd stimuleren. Ik heb ook een foto van hem op Shuberts kamer staan, zodat hij weet: ik heb een vader. Het grappige is: Shubert heeft mijn kleur ogen en haar. Precies zoals mijn ex het voor zich zag. Met mijn vrienden uit Amsterdam heb ik van de een op andere dag gebroken. Ik voelde heel sterk: ik ben ineens moeder geworden zodat ik mijn leven zou omgooien. Anders was ik nu nog steeds alleen maar aan het feesten geweest. Bovendien waren die vriendschappen oppervlakkig. Mijn leven begon altijd als het donker werd, nu wil ik voor het donker binnen zijn.

VERTROUWEN Toen ik na vier maanden in het Babyhuis hoorde dat Shubert en ik een woning hadden, vond ik het moeilijk om afscheid te nemen. We hadden het daar zo fijn. Ik ben ervan overtuigd dat het allemaal zo heeft moeten lopen: dat ik er pas zo laat achterkwam dat ik zwanger was, dat ik op de site van het Babyhuis terecht kwam en dat mijn bevalling zo uitpakte. Die eerste maanden hebben veel mensen me het vertrouwen gegeven dat ik het kon: moeder zijn. Want zeker de eerste week heb ik getwijfeld of ik er wel goed aan deed. Was mijn liefde voor hem genoeg of ontnam ik hem kansen? In het Babyhuis leerden ze me: je bent goed zoals je bent en je kunt dit, samen met je zoon. Nu wonen we al bijna een jaar samen in ons appartement en sta ik nog steeds wel eens versteld van mezelf. Dat ik zo dol op hem ben en dat mijn leven zo is veranderd. Ik ben ervan overtuigd dat hij me heeft 'gered'. Het klinkt misschien dramatisch, maar anders was ik mijn oude leven blijven hangen en was ik waarschijnlijk nooit echt gelukkig geworden. Want als ik nu terugkijk op die jaren, realiseer ik me dat ik eigenlijk niet echt happy was. Er was altijd een soort onrust. Ik wilde altijd meer en was nooit tevreden. Nu ben ik een opvoedende moeder en voel ik die rust wel. Ik word zelfs blij van als mijn appartement vol staat met buur-
vrienden die bij Shubert komen kijken en ondertussen iets drinken over de tafel gooien. Twee jaar geleden heb ik gillend naar buiten gerend.

Klaar voor de start

Soms kun je je baby niet de rustige start geven die je zou willen, omdat je geen huis (meer) hebt, een postnatale depressie, schulden of problemen met je partner. Of omdat je net als Mirelle, twijfelt of je het moederschap wel aankunt. Voor alle zwangere en pas bevallen vrouwen met dit soort problemen, opende het Babyhuis in Dordrecht begin dit jaar zijn deuren. Het doel: baby's zo lang mogelijk een veilig, warm en liefdevol thuis bieden en voorkomen dat moeders hun kind niet zelf kunnen opvoeden. Moeder en kind mogen tot een half jaar na de bevalling in het huis blijven wonen. Er is vierentwintig uur per dag begeleiding van vrijwilligers en psychologen, gedragsdeskundigen en kraamverzorgenden. Alles is erop gericht zowel baby als moeder een betere toekomst te geven en te zorgen dat de hechting goed verloopt. Dit jaar komen er waarschijnlijk ook Babyhuizen in Leiden en Rotterdam. Oprichtster Barbara Muller hoopt dat uiteindelijk elke stad een Babyhuis krijgt.

KINDERDISCO Mensen vragen me of ik het niet zwaar vind, in m'n eentje voor hem zorgen. Maar nee, nooit. Hij slaapt goed, dus gebroken nachten heb ik niet en daarbij zijn we al sinds dag één samen en zo is het goed. Ook heb ik waardevolle vriendschappen gesloten en is de band met mijn familie veel beter. Ik heb dus genoeg hulp als ik zou willen. Misschien dat ik ooit nog een relatie zou willen, maar voorlopig is het zo goed. Ik wil me helemaal op mijn zoon kunnen richten. Ik vind het zo leuk dat hij groter wordt, ik hem echt kan opvoeden en dingen met hem kan ondernemen. Ik had nooit verwacht zoiets te zeggen, maar ik geniet stiekem zelfs van zijn driftbuien; en hij gilt hard. Ik kan er ook nu al naar uitkijken om straks een kinderdisco voor hem te organiseren. Dan is het zijn tijd om te feesten. Samen met mij' ♦

